

Den korte version af et svar på, hvordan det er at være blind, er: Man bruger de andre sanser og på synets plads er der ingenting i seende forstand.

For mig er den vigtigste sans høresansen, men den er tæt forbundet med følesansen og lugtesansen.

Længere nede på rangstigen kommer smagssansen. Jeg husker at jeg som barn suttede på alting, som alle børn jo gør. Men måske gjorde jeg det i en længere periode end andre.

Jeg lærte, at jeg aldeles ikke måtte sutte på alt muligt, og samme slags forbud gjaldt også lugtesansen. Jeg ved ikke noget om, hvor meget seende børn udforsker deres omgivelser med lugtesansen, men jeg husker, at jeg som barn lugtede til folk eller lugtede til den stol, de havde siddet på. De voksne mente, det var en rigtig dårlig vane og det var meget forbudt, men hvorfor det var så forkert, det måtte jeg gætte mig til efterhånden.

Anderledes tilladt var det at lugte til peberbøssen og kagedåsen og at kunne lugte bageren i nærheden, når jeg var på gaden, eller at der vist nok var en pølsevogn ikke langt væk.

Følesansen, lærte jeg, var mere legal at bruge. Den blev anerkendt som en slags erstatning for det manglende syn.

Men hvordan forestiller den blinde sig en bil, et hus osv.? Jeg lærte som barn at føle på modeller af disse ting. Da man som blind ikke kan overføre modellen til den egentlige størrelse, er det vigtigt at komme rundt om bilen og ind i den, hvilket også gælder huset. Man får fornemmelse af formen ved at føle på modellen, og får så den fulde forståelse, når man oplever huset, bilen etc. i virkeligheden – når man føler, lugter og hører det/den. Man lærer at høre forskel på materialerne i huset, fornemmelse af husets højde, længde og bredde, og får som blindfødt på den måde en bedre dimensionsfornemmelse.